

slabikách srandovně přeskakuje. Monika už se neobtěžuje potřetí opakovat, proč volá, ale zajímá ji jen, kde je Martin.

„Nevím, nechal jsem ho v lese.“ Vojta to řekne úplně normálně. Jako by tam nechal kamínek, který předtím našel někde jinde. Trvá mu pár vteřin, než si uvědomí, že tohle asi Martinova matka slyšet nechtěla.

„Chtěl tam mermomocí zůstat, než skončí bouřka, ale ta bude ještě pár hodin, mně bylo zima... doběhnout domů přitom zabralo jen patnáct minut,“ vysvětluje, nabízí Monice slova na uklidněnou, na svou obhajobu. Monice ale rezonuje v hlavě jen jedna věta, které nerozumí.

„Tys ho tam nechal???“

6

Drží se těsně za ním. I v bouřce slyší její zrychlený dech a netrpělivé kroky.

„Je na tohle cvičený?“ snaží se překřičet bouřku a srovnat s ním krok. Eduard jen mírně pootočí hlavu a sraští čelo.

„Není na to cvičený, ale taky není blbý. Ví, co se po něm chce.“ Reagoval prudčeji, než zamýšlel. Bylo to tak vždycky. Jacka bránil víc než cokoliv jiného. Možná proto, že to pes sám nedokáže, možná proto, že mu dělá dobře se o někoho starat. I když to se v poslední době změnilo.

„Promiňte. Nevím, jak to u psů chodí.“ Omluva zní trochu neupřímně, ale Monika dělá vše, aby měla muže na své straně. Je teď jediný, který jí může rychle pomoci.

Před hodinou se téměř neznali. Nejprve ji zahlédl jen koutkem oka. Žlutou pláštěnku mezi proudy vody, které se valily přes okno. Měl pocit, že se mu to jen zdálo. Možná to byl blesk, do toho hromobití. Pak jí ale uviděl znova. Ve východním okně. Tam, kde ho

vždycky ráno vítá slunce. Přiblížil se k oknu s Jackem v patách. Pes vyskočil na parapet a trvalo jen pár vteřin, než začal štěkat. Tehdy Eduard nabyl jistoty, že se mu to nezdálo a venku se opravdu někdo pohybuje.

„Támhle.“ Žena to téměř zakřičí a snaží se ho předejít. Eduard se zadívá směrem, kam ukazuje, a vidí boudu ze dřeva, kterou tady před lety pomáhal stavět. Jack se zastaví pár metrů před ní a začne štěkat. Eduard přidá do kroku. Žena se rozběhne, překoná zhruba deset metrů a zastaví se vedle Jacka. Pak zoufale rozhodí rukama.

„Nic.“ Pohledem projíždí podlahu. Je téměř celá zaplavena vodou, jak vítr ovládá směr deště.

„Asi si našel lepší úkryt.“ Eduard se postaví těsně za ni.

„Tak proč ten váš pes štěkal?“

„Kvůli támhle tomu.“ Ukazuje do kouta, kde se povaluje několik plastových láhví.

„No skvělé. Takový bordel najde, ale člověka, to ne.“ Zní to zoufale.

„Je to ekolog.“ Pokrčí Eduard rameny, snaží se odlehčit situaci. Žena ale nijak nereaguje.

„Napadá mě jedno místo poblíž...“

„Tak jdeme.“ Nenechá ho dokončit větu a netrpělivě ho popostrčí.

Když ji před hodinou sledoval z okna, přemýšlel, co tam asi ta ženská může za bouřky dělat. Pohybovala se trochu zmateně, rozhlížela se na všechny strany, a přitom se jí déšť valil přes kapuci až do očí. Na chvíli ji ztratil z dohledu, a pak trvalo jen pár minut, než mu zabušila na dveře. Stála tam rozhořčeně, v ruce zmoklou červenou mikinu, kterou nechal nevědomky viset na zábradlí. Začala křičet něco o synovi a její nadávky se mísily se slzami a deštěm. Vtrhla do chaty a očima těkala po místnosti. Mikinu držela jako důkaz a neustále opakovala, *Kde je můj syn*. Musel jí to říct několikrát a vždycky o trochu hlasitěji. Vůbec nevnímala. Chápal to. Mluvil nejen s vystrašenou ženou, ale hlavně s matkou. A tam není žádná překážka

dost velká. Několikrát jí zopakoval, že o synovi nic neví a že mikinu s peněženkou našel včera večer u řeky. Nevěřila mu. Dokonce ho bouchla do hrudi. Nejprve ho to rozesmálo, ale poté, co se nemohla zastavit a rozmáchla se znovu, ho smích přešel. Chytil ji za obě ruce a donutil poslouchat. *Tady nejsme v žádném zatraceném filmu, chápete? Nemám ho ani v mrazáku, ani pod podlahou!* Řekl to tak důrazně, až se zarazila. Zůstala na něho zírat a v hlavě si přehrávala význam toho, co právě řekl.

Tak kde je? zašeptala se slzami v očích.

Od posledního zahřmění uběhlo patnáct minut. Bouřka pomalu odchází. Déšť už není těžký, už jen zlehka dokončuje očistu. Ševelí mezi listy. Dva páry nohou stojí u výklenku, který vytvořily dva obrovské kameny. Zákoutí několik metrů od řeky, skryté mezi stromy. Prostor přesně pro jednoho člověka. Jack šteká, ale tentokrát ne kvůli PET láhvi.

„Děkuju.“ Eduard neví, jestli je to určeno jemu. Zaznělo to kamsi do prostoru. Ta žena se na něho ani nepodívala. Eduard se dívá na kluka z fotografie. Je promoklý na kost, bílé tričko se mu lepí na hrudník, až mu prosvítají bradavky. Do kamenného úkrytu se vešel tak akorát. Sedí, rukama si objímá kolena, a když nad sebou uvidí dvě postavy, překvapeně zvedne obočí.

„Mami?“ snaží se rychle postavit, ale ztuhlé svaly se rozhybávají pomalu. „Jen jsem se tady schoval.“

„Jasně.“ Eduard očekává nějakou výtku, scénu vyděšené matky poté, co nebezpečí opadlo, ale nic z toho se nekoná. „Hlavně, že jsi v pořádku.“ Hlas jí rezonuje citem. Eduard sleduje, jak se matka se synem obejmou. Víc si neřeknou a je zjevné, že ani není potřeba. Vědí něco, co on ne.

Eduard si sundá bundu a podává ji mladíkovi.

„Sundej si to triko a vem si tohle. Ať nenastydneš.“ Déšť se proměnil v jemné mrholení a na západě, kdesi nad střechami nejbližších chalup, se skrze mraky prodírá slunce. Kluk se tázavě zadívá nejprve

na muže a pak na matku. Ta jen pokrčí rameny. Mladík se převlékne a všichni tři vyrazí zpět proti proudu řeky.

Kapek ubývá, jedna za druhou, až déšť pomalu umlkne. Všechno dostává jasné, ostré obrysy, jako by Pán Bůh právě vyčistil okno. Zeleň září čistotou, do vzduchu se dostávají výpary všeho zemitého, jak voda uvolnila vysušenou zemi. Jack má radost, že se děje něco neobvyklého. Pobíhá kolem trojice kráčející podél řeky a vždy po pár metrech se na každého z nich otočí. Jedině muž mu věnuje láskyplný pohled.

„Kde jste vzal moji mikinu?“

„Našel jsem ji tam kdes ji ztratil... předpokládám?“

„Jo. A taky.“

„Peněženku.“ Eduard na něho mrkne. „Už jsem ji dal mámě.“ Podívá se na ženu, které se ve tváři konečně zračí úleva. Sundala si kapuci a hnědý mikádo jí lemuje tvář.

„Jsem vám zavázaná,“ řekne v momentě, kdy se jejich oči setkají.

„To nestojí za řeč.“

„Ale stojí.“ Žena se zastaví. „Navíc jsem byla hysterická a skoro jsem vás zmlátila.“

Eduard se zasměje. „Tak bych to úplně neřekl.“ Pak chce ale zmínit něco v tom smyslu, že rád přijme pekáč buchet nebo aspoň bábovku, protože to by se mu na tento víkend hodilo. Než to ale stihne nadhodit, začne mu v kapse vibrovat telefon. Má ho vždycky nastavený na vibrace, protože nesnáší ten zvuk. Jakékoliv vyzvánění. Volání moderní doby. Sáhne do kapsy, a když na displeji uvidí jméno, chytne se za hlavu.

„Do prdele.“ Popojde trochu dál od dvojice, kterou dnes poznal, a hovor přijme.

„Ahoj, už jedu. Něco jsem ještě musel dořešit, ale do patnácti minut budu tam.“ Při telefonování chodí tam a zpátky. Jack to po něm opakuje. Jako by ho chtěl psychicky podpořit.

„Já vím, omlouvám se. Za chvíli jsem tam.“ Hovor típne a pár sekund nehybně stojí.

„Zdrželi jsme vás. Omlouvám se.“ Žena se k němu pár kroky přiblíží. „Jestli pro vás můžu něco udělat.“

„Dobrý. Jen už musím běžet. Mějte se.“ Pravou rukou dvakrát klepne do stehna, a přestože je to zvuk, který jde lehce přeslechnout, Jack okamžitě přiběhne a je připravený následovat svého pána třeba na konec světa. Oba se rozběhnou po cestičce tmavou zelení. Dusot mužských nohou je slyšet patnáct, pětadvacet, čtyřicet sekund, než se ozve rána. Obrovská. Chvilé děsivého ticha a pak štěkot.

7

Tou zahradou to kdysi začalo. Pár prerůstajících větví. Byla to třešeň. Nádherná, zdravá, souměrná. Jen stála na špatném místě. Luboš za ni bojoval jako o život. Bojoval o její život a prohrál. Když sbíral větve a pohledem se dotýkal poraženého kmene, ve tváři se mu mísil smutek se vztekem.

Ivanu nikdy příroda obzvlášť neoslovovala, ale ta třešeň dostala i ji. Možná to bylo spíš to, s jakou urputností o ni její muž bojoval. Ivaně se dostala do žil jeho bojovnost, jeho pocit nespravedlnosti a bolesti. Aniž si to uvědomovala, byly to tyhle chvíle, kdy její srdce plesalo nad mužem, kterého si vzala. Stála na zahradě a dívala se, jak Luboš hladí kůru poraženého stromu. Na pár vteřin dokonce zavřel oči. Fascinovaně ho sledovala a v tu chvíli pocítila touhu. Zatoužila, aby se jí dotýkal s takovou něhou jako toho stromu. A toužila se dotýkat i ona jeho. Zase by to mohlo být jako kdysi. Někde tam uvnitř tušila, že tohle je ta správná cesta, ale většinou se nechala omámit leskem toho všeho, co bylo okolím považováno za rozhodující. Úspěch, vila, peníze a prestiž. Měli všechno, a přesto to Luboš bez problému odkládal stranou. Na druhou kolej. Možná to bylo tím, že pocházel ze zámožné rodiny a považoval to za samozřejmost. Možná proto, že jednoduše toužil po něčem jiném.